leſt mingiſugu riidu wõi kohtujooksmiſt enam ei wõinud tulla.

Pärast iſa matmiſt olid kaa wennad iſekeskis oma pärisoſa jagamiſe juures nii heästi ja rahuliste leppinud, et naabrilinna kohtukirjutaja härra, kes paergu ühe wana kuiwand hoboſe ſeljas külasſe kõikus, ſeekord wististe eneſele mingiſugu kaſu ei wõinud loota.

Majad ja ajad, wäljad ja weikſed ja kõik muu warandus olid juba wana iſa testamendi järele täieste ja õige wennalikul wiiſil ärajäotud. Aga nii heästi pojad kül katſuſid oma õndſa iſa tahtmiſt õieste ja nuriſemata täita ja kõik asjad ühekeskis sõbralikul wiiſil toimetada, ei ſaanud nemad ometegi hooste-jäotamiſega korda; ſeſt ſiin oli iſa iſeäranis kirja pannud, et tema kõige wanem poeg poole oſa, teine poeg kolmas oſa kõigeſt hoosteſt, ja wiimne kaks hooſt pidi pärima; — aga hobuſid oli ülepea ſeitſe teiſt kümend tükki, kõik weel noored, tugewad ja rammuſad.

See rehknung tegi waeste pärijatele õige ſuurt waewa ja ei tahtnud nende käes õigeks minna, et naad kül pead kaapiſid ja kõrwa tagant tarkuſt otſiſid, wõi ka mõne naabrimehe nõuupidamiſe tarwis abiks hüüdſid.

Kui nüüd kohtokirjutaja oma wääti kimliga nende pereſt mõõda tulema jõudis ja neid noori mehi ſeal nii nukra näuga oma hooſte hulgas hoowi peal mõtetes leidis, jäi tema ſeisma, teretas neid lahkeſte ja hakkas niiſamuti teekäijawiiſi natuke juttu ajama. Kui ta nende luguſt kuulda ſai, kiitis ta neid wäga ſelle mõnuſa wiiſi pooleſt, kuidas nemad ilma kiſata ja kärata oma pärisoſaga walmis ſaanud, ja noomis neid, kaa edespidi niiſamu armastuſes ühe-teiſega elada, „ſeſt, armſad sõbrad," ütles ta „rahu toob rikkuſt, wiha wiib wiletſuſſe."

Wennad jäid nüüd julgemaks ja küſiſid, mis kül auus kohtuſaks peaks ſelle ette wõtma, kui tema neile kohe ſiin ſamal paigul ſelle hobuſe-jagamiſe aitaks ſelgeks teha.

„Uih! heldekeſed, ei mina taha oma

Eesti-ma rahwa Kalender 1858 , lk. 29